

Президенту України
Зеленському В.О.

Прем'єр-міністру України
Шмигалю Д.А.

Голові Верховної Ради
Разумкову Д.О.

Народному депутату України
Саламаха О.

Інститут сім'ї в Україні нині переживає складні часи, що пов'язано з економічними, соціально-політичними та духовно-культурними трансформаціями сучасного суспільства. Наявна статистика дає підстави визначати нинішній стан інституції сім'ї в Україні як критичний.

За останні десятиріччя кількість дітей, народжених в Україні, зменшилася у 2 рази (з 14 млн до 7 млн). Нині Україна входить до 30 «найстаріших» країн світу за часткою осіб віком 60 років і старше. Рівень розлучень у нашій державі є стабільно високим і становить понад 60 відсотків, через що понад 4 млн дітей росте без батька, а близько 25 відсотків дітей виховуються у проблемних сім'ях, у яких присутній алкоголізм, наркоманія, насильство тощо.

Вирішення цих та інших проблем вимагає консолідації зусиль держави, місцевого самоврядування та громадянського суспільства на підтримку сімей, материнства та батьківства, на впровадження в навчальний процес програм з підготовки до подружнього життя, створення належних соціальних і інших умов для мінімізації практики абортів, на ліквідацію системи утримання і виховання дітей в інтернатних закладах та натомість популяризувати усиновлення серед громадян України. При чому, це мають бути не поодинокі заходи чи ініціативи, а цілісна і системна державна сімейна політика.

Ще однією гострою проблемою нашого суспільства є **домашнє насильство**, яке згідно статистичних досліджень зросло в умовах карантину. Проте, замість того, щоб комплексно і ефективно займатись вирішенням і профілактикою цього ганебного явища, окремі вітчизняні законодавці намагаються нав'язати суспільству думку, що панацеєю є ратифікація сумнозвісної Конвенції Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами», більш відомої як **Стамбульська конвенція**.

Головною перепоною до ратифікації Стамбульської Конвенції є її концептуально **відмінне розуміння поняття "гендер"** (стаття 3), ніж має українське національне законодавство: «гендер» в Конвенції означає «соціально закріплені ролі, поведінку, діяльність і характерні ознаки, які певне суспільство вважає належними для жінок та чоловіків». Тобто документ проводить чітку різницю між поняттям статі та гендеру (пункт 3 статті 4), та гендерну ідентичність (за якою виділяють трансгендерів, агендерів, транссексуалів – загалом, нараховують понад 50 типів гендеру). Чинний Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» визначає **гендерну рівність** (чи заборону гендерної дискримінації) як рівність виключно між чоловіком та жінкою (чи **заборону дискримінації на підставі статі**) в різних сферах суспільного життя, в той час Стамбульська Конвенція захищає права не жінок, а чоловіків, які вважають себе жінками або виявляють

бажання, щоб їх вважали жінками. Стамбульська Конвенція є застарілою та недосконалою з огляду на виклики сьогодення. Чинний закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» є більш прогресивними в порівнянні з цим міжнародним договором.

Конституцією України визнається принцип верховенства права, як один із принципів, що становлять підвалини цілком правдивої демократії. Одним з проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства та становлять основу його самобутності. Тому положення ст. 12 Стамбульської конвенції про зобов'язання держав викорінювати, не визначені безумовно як шкідливі, звичаї, традиції та практики, не можуть бути беззастережно імплементовані в національне право України, оскільки загрожують невірними тлумаченнями та зловживаннями.

Конвенція також закріплює норму про забезпечення викорінення дискримінації за ознаками "сексуальної орієнтації" в п. 3 ст. 4. Це відкриває широкі можливості для створення законодавчих механізмів агресивного нав'язування суспільству **статевих девіацій і девіантної сексуальної поведінки** як суспільних норм.

Не менш резонансними за Стамбульську конвенцію, є зареєстровані і включені у порядок денний сесії Верховної Ради України **законопроекти № 3316 та 3316-2,3**, які передбачають внесення «сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності» як обтяжуючої обставини мало не у всі статті Кримінального кодексу, які стосуються насильства (Ст. 67, 115, 120,121,122, 126,127,129, 293, 294). За нетерпимість або публічне приниження за ознакою сексуальної орієнтації або гендерної ідентичності – штраф або 8 років тюрми. По суті, даними законопроектами нівелюються такі конституційні права як: право на свободу слова, думки та вільного вираження своїх поглядів та переконань, а також: свободи мітингів та зборів, а отже вони є такими, що не відповідають основоположним конституційним правам людини та громадянина.

Не можемо не згадати резонансної проблеми **комерційного сурогатного материнства**, яке заборонене в багатьох країнах Європи, однак багато років перетворилося на бізнес з торгівлі дітьми в Україні. Комерціалізоване сурогатне материнство знецінює гідність дитини до рівня товару, а також руйнує гідність жінки через зневагу до материнства та безкорисливої любові до дитини, яке підміняється вимогою дотримуватися жорстких умов контракту.

Критичною є ситуація з **масовими абортами** в Україні, що пов'язано з відсутністю належної просвітницької кампанії серед молоді та соціальної допомоги нужденним сім'ям і жінкам. Українська держава і громадянське суспільство мають виробити стратегію припинення практики штучного переривання вагітності, щоби сприяти збереженню життя кожної ненародженої дитини шляхом надання своєчасної допомоги батькам зачатої дитини у вирішенні їх матеріальних, психологічних та інших проблем.

Значне погіршення демографічних показників за період останніх 9 років підтверджує, що державна сімейна політики потребує належної інституалізації, бюджетного фінансування та системного підходу. В тому числі важливим є налагодження постійної взаємодії Парламенту і Уряду з релігійною спільнотою та громадянським суспільством щодо формування та реалізації державної сімейної політики.

З огляду на все зазначене вище, вимагаємо:

1. Не ратифікувати Конвенцію Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» (Стамбульську Конвенцію).

2. Припинити нав'язування суспільству ідей нормальності сексуальних девіацій в усіх сферах публічного життя, зокрема: в освітньому процесі (т.в. "антидискримінаційна експертиза" підручників і освітніх програм, курс "сексуальної освіти" дітей), в медицині (заборона конверсійної терапії осіб, які страждають на сексуальні перверсії), в кримінальному законодавстві (впровадження ЛГБТ-цензури через законопроекти № 3316 та 3316-2,3) та ін.

3. Законодавчо впроваджувати дієві та ефективні механізми профілактики, запобігання та протидії сімейного насильства проти жінок і дітей, торгівлі людьми (в т.ч. людськими ембріонами та новонародженими дітьми), залучивши до цього також громадянське суспільство та релігійну спільноту України.

4. Внести відповідні зміни в законодавство України з метою заборони сурогатного материнства та захисту життя ненароджених дітей.

Секретар міської ради

Н.Пономаренко